

Проповед 179

Да следваш Исус

Прочит: Йоан 12, 20 - 26

Скъпи братя и сестри,

Какъв е животът ви? Какви са целите ви? Какво и кого следвате в живота си? Защото всеки следва нещо или някого. Някои следват точно определен план за живота си, други пък следват други хора и учители. Кого и какво следвате вие. Помислете и установете кого следвате. Защото това или този, когото следвате, е вашият Бог, не този, когото наричате такъв, а това, с което е пълно сърцето ви. Замислете се с какво е пълно сърцето ви, замислете се кого и какво следвате. Ние живеем в свят и общество, които ни учат, че животът ни е низ от много специални моменти. Учат ни, че в живота трябва отново и отново да преживяваш върхове, че трябва да живееш живота си на един дъх. Важно е да се чувстваш добре и да имаш страхотни преживявания. Ако животът ти не е такъв, то ти си пропуснал да го живееш. Това не е нещо ново, тази мода просто следва естествения копнеж на човека към това да има по-специални моменти. Този копнеж е налице още от създаването на света. Просто нашето време го е изострило до крайност. Нашето време ни учи, че ако нашият Бог или този, когото следваме, е твърде обикновен или скучен, просто трябва да си потърсим нов и по-интересен. Преди години френският астроном Баланд заявил пред едно събрание: Претърсих с телескопа си цялата вселена и никъде не намерих Бог. Тогава се изправил един от присъстващите и му казал: Аз пък отворих моя часовник и с изненада установих, че там няма часовникар. Често нашата настройка към Бога и вярата е такава, че ние искаме да видим и да пипнем един нов, лъскав, атрактивен Бог, който в общия случай трябва да се старее да ни угоди, защото ако не го направи, ние ще го напуснем или дори ще му обявим война. Обаче всъщност, въпреки че ние не винаги виждаме Бога, въпреки че Той не винаги угажда на желанията ни, Той е тук и е готов да ни приеме при Себе Си. В Талмуда се разказва за един царски син, който, след като заминал в чужда страна, се отклонил от правия път. Царят му изпратил известие, с което го умолявал да се върне у дома. Принцът отговорил: Не мога да се върна, отишъл съм твърде далеч. Тогава бащата му казал следното: Върни се назад толкова, колкото можеш, а останалата част от пътя ще извървя аз, докато те срещна. Това е нашият Бог. Той не желае да се състезава с боговете не този свят, защото те просто не са в Неговата категория. Бог не подлежи на сравнение с който и да било от тях. И същевременно Бог не страда от излишно чувство на себелюбие или наранена гордост. Ако ние сме готови да се обърнем към Него, да Го потърсим и да Му се доверим, тогава Бог ще дойде при нас и ще промени живота ни. Достатъчно е само да Го поканим да дойде в живота ни и тогава Той ще извърви останалия път до нас. Обаче, след това трябва да Го следваме вярно. В днешния текст Исус Христос говори точно за това доколко трябва да Го сравняваме с другите неща от този свят и този живот; доколко трябва да Го следваме и колко трябва да пожертваме, за да вървим след Него. Ако се вгледаме внимателно, няма да ни отнеме много време да открием себе си в тази история. Въпросът е в ролята на кого.

1. Гърците идват да търсят Исус. Събитията се развиват в Ерусалим. Най-големият празник на народа на Израел е Пасхата. Народът празнуваше освобождението си от египетското робство. На този ден в Ерусалим се стичаха много хора. Тези хора искаха да празнуват празника на освобождението си близо до храма на Бога. Храмът се намирал в Ерусалим и това беше единственото място, където хората можеха да принесат жертва и да почувстват близостта на Бога. Да си в Ерусалим по време на Пасхата беше много специално преживяване. Точно затова много юдеи се стичаха в Ерусалим. Голямото преживяване в духовния живот по онова време беше да си в Ерусалим и да празнуваш Пасхата. Не е ясно дали гърците, които се споменават тук, са гръцки юдеи или обикновени гърци. По онова време много юдеи вече бяха разпръснати по цялата средиземноморска област, където много от тях намираха препитание и нов живот. Някои от тези юдеи също бяха дошли да освежат духовното си състояние и да подновят връзката си с народа си. Имаше обаче и много гърци, които бяха привлечени от юдаизма и искаха да станат част от тази вяра. Двама от христовите ученици, Филип и Андрей, също бяха на този празник. И тогава се случва най-хубавото, което може да се случи на някой последовател на Исус Христос – при тях идват хора от Гърция, които искат да разберат повече за Исус Христос: **“А между онези, които дойдоха на поклонение на празника, имаше и някои гърци. Те отидоха при Филип, който беше от Витсаида Галилейска, и го помолиха с думите: Господине, искаме да видим Исус.”** Каква радост и удоволствие е да знаеш, че хора, които идват от толкова далеч – в онова време да отидеш от Гърция до Ерусалим е било цяло пътешествие, се интересуват от Бога. Ние също можем да почувстваме малко или много това, което се случва. Не се ли радваме и ние по същия начин, когато хората ни питат за Исус Христос? Не се ли радваме, че хората искат да знаят за нашия Господ? Тази радост е съобразно евангелието и това е начинът, по който Бог ни учи да се отнасяме към хората, които Го търсят. Във всеки случай, това е начинът, по който се постъпва на небето. Казва се: **“ също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние.”** (Лука 15, 7). Когато някой търси и намери Бога, на небето има радост и тази радост трябва да е образ на нашата земна радост за хората, които търсят да намерят Бога. В една църква, която много приличала на нашата, дошли група рокери на мотоциклети. Те не изглеждали според разбиранията на хората от църквата, били едри и мускулести, облечени с кожени дрехи и говорещи по-грубо от нормалното, и тази група хора поискали от хората в тази църква да им разкажат повече за вярата си, повече за Исус Христос. Докато хората от църквата обаче се чудели какво да направят с тези странно изглеждащи хора и дали да ги допуснат в църквата си, рокерите си отишли. Така заради хорската суета и страхове, те били завинаги изгубени за Божието царство. Това е и първият урок в днешния ни текст – когато хората се интересуват от Исус, независимо какви са, откъде идват и как изглеждат, незабавно ги заведете при Исус. Това направиха и двамата Христови ученици – Филип отиде и сподели с Андрей радостта си от факта, че хората се интересуват от Учителя им, и двамата веднага ги отведоха при Исус. Каква по-голяма радост от това учениците на Исус да се увеличават, да прекрачат границите на Израел. Ако хората се интересуват от Исус, заведете ги при Него, защото това може да бъде единственият им шанс.

2. Реакцията на Исус. Когато Исус научи за интереса на гърците, реагира по съвсем различен начин. Той каза: **“Дойде часът да се прослави Човешкият Син.”** До този момент в Евангелието на Йоан, Исус винаги казва, че още не е дошло времето Му, а сега изведнъж казва, че часът Му е вече дошъл. Това е повратният момент не само в тази история, но и в цялото Евангелие. Исус започва да говори за Своята смърт. За много от

Неговите последователи пътят на Исус се състоеше в това Той да Се прослави, и то да Се прослави от хората; да бъде следван от все повече хора, да освободи Юдея и да стане цар, да освободи света от Римския гнет и да стане господар на целия свят. Тук обаче Исус и неговите последователи се разминават. Исус имаше да извърви друг път. Той не беше умел магьосник, който да показва трикове по пазарищата, или философ, който безкрайно дълго да разсъждава върху нещата от живота. Исус щеше да бъде прославен, но по съвсем различен начин. Не от хората. Хората щяха да се погрижат Исус да страда. Той щеше да Се прослави чрез това, което щеше да извърши на кръста. Разбирайки, че славата Му на Учител минава границите на Юдея, Исус искаше да покаже на учениците Си, че Той е нещо повече от това, за което хората Го вземат. Че Той е Бог и Спасител на този потънал в грех и погинал свят.

3. Житното зърно. Има само един начин да разберете как ще се прослави Човешкият син, каза Исус, и той е ако се вгледате в примера на житното зърно. **“Истина, истина ви казвам: Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод.”** Прославянето на Исус нямаше да стане по нашия човешки начин, а по начин, който Бог е отредил още от създаването на света. Исус дава един много труден за разбиране отговор на един много лесен за учениците въпрос. Те всички си мислеха, че знаят как ще Се прослави Божият Син. Исус обаче им показва, че те дори и не осъзнават какво Го очаква. И отговорът на Исус е ясен в една насока. Новото може да дойде само, ако умре старото. Ако ние не пуснем семенцето дълбоко в земята, ако не го погребем, то никога няма да може да даде нов живот. Тук се крие и отговорът : нов живот и ново бъдеще за Юдея и Израел, и за целия свят, може да има само при едно единствено положение – ако светът се промени до такава степен, че да може да приеме новия живот. Светът, в който Исус прие да се роди и да живее, беше до такава степен натоварен с грех и зло, че не можеше да се промени, да се ремонтира. Хората трябваше да бъдат очистени от греха. Това можеше да стане, само ако Исус унищожеше греха. И това беше задачата, която Исус беше приел. Затова Той вървеше към Голгота, затова очакваше кръста – Той щеше да умре за греховете на света, за да даде изобилен плод за много хора – плод, който се нарича вечен живот. И това е отговорът на търсенето на гърците: „Искаме да видим Исус.“ Ако искате да Ме видите, казва Исус, вижте и разберете за какво съм дошъл на този свят. Разберете същността на мисията Ми, разберете че без Моето идване на тази земя нямаше да имате шанс да бъдете заедно с Бога. Ние, като последователи на Исус, трябва също да се замислим върху това, което Той каза на своите ученици – и да го видим в светлината на идващия празник на Възкресение Христово. Възкресение не е само празникът на излизането на Исус от гроба в слава; преди това има много мъка и болка, има много страдание, има много разочарование. За да има възкресение, трябва да има първо смърт. Житното зърно трябва първо да умре и чак тогава може да даде плод. За да имаме вечен живот, Исус трябваше първо да умре – не го забравяйте, когато подготвяте сърцата си за Възкресението на Спасителя. Исус Се прославя чрез жертвата Си за греховете на света и чрез Спасението, което носи на всеки един човек по тази земя. За да бъдеш ученик на Христос, това е първото, което трябва да осъзнаеш: Исус Христос ни обича толкова много, че дава живота си за нас, за да имаме ние вечен живот.

4. Какво означава за нас фактът, че Исус се жертва за нас? Исус показва на учениците какво означава решението да посветиш живота си на Него. Това означава да Го следваш неотклонно, да Го обичаш повече от всичко: **“Който обича живота си, ще го изгуби; а който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот. Ако някой служи на Мене, нека Ме последва; и където съм аз, там ще бъде и служителят Ми; който служи на Мене, него ще почете Моят Отец.”** Необичайни

и тежки за разбиране думи. Трудно ни е да ги разберем, защото според тях от нас се изисква живот на вяра и посвещение на Исус. Да следваш Исус не означава просто да съзнаваш какво е направил за теб, а много повече от това. В края на краищата тук се говори за избора, който правиш, и кой живот избираш. Ако избереш да служиш на земния живот, те очаква краят на този живот и след това ще отидеш във вечната погибел. Ако избереш обаче да служиш за вечния живот, тогава краят на земния живот ще бъде просто началото на един нов, много по-хубав живот, който ще трае цяла вечност и ще е вечна наслада, без болка и мъка и страдание, и където Бог ще обърше всяка сълза от очите ни. Въпросът, който Исус поставя на своите ученици, а и на всички нас, е: Накъде сте насочили погледа си? На кого и какво служите? Към Кого и какво е насочен погледът ви? Готови ли сте още отсега да живеете за вечния си живот? Готови ли сте да живеете този си живот с поглед насочен към Небето? Ако да, то елате и Ме следвайте. В какво се изразява следването на Исус? Исус го изразява съвсем просто - **“ако някой иска да Ме следва, нека Ме последва там, където съм”**. Готови ли сте да последвате Исус там, където е бил и ви води да ходите, готови ли сте да правите това, което Той е правил и иска да правите? Готови ли сте да слушате само Неговия глас? Готови ли сте Неговите интереси и самият Той да бъдат номер едно в живота ви? Ако да, вие сте тръгнали по най-добрия път към Небесното царство. Ако обаче не е така, то е време да промените нещата, защото ако животът ви на християни се заключава само в паленето на свещи, или дори в редовното посещаване на църковни богослужения, или само в добри дела, нищо не сте постигнали. Ние трябва да следваме Исус и да сме Негови последователи, защото вършим Неговите дела, не защото само така се наричаме. За тези, които живеят жертвоготовен и посветен живот на Христови последователи, Бог е запазил нещо много специално: **“който служи на Мен, него ще почете Моят Отец”**. Представете си каква чест ни очаква, ако сме верни на Исус Христос - сам Бог ще ни почете. Бъдете верни и Бог ще бъде верен. И още нещо, ако в света имаше повече последователи на Исус, то той със сигурност щеше да е по-приятно място за живеене. В нашия свят има много хора, които се лутат и търсят смисъл на живота си. Те го търсят в големите и велики неща и чудеса, които светът им предлага. Истината е, че истински пълноценният живот е при Бога. Бог в делото си на кръста ни освободи от греха и вината и ни покани да живеем истински живот. Изборът е наш, ние трябва да решим по кой път да вървим. Изберем ли обаче да следваме Исус, трябва да живеем за Него, да умрем за греха и да живеем следвайки Го. Направете това и ще намерите истинското щастие и свобода. Амин.